

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 1. De Sacramento Ordinis quoad se absolute,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

LIBER QUINTVS, ET TOTIVS OPERIS TRIGESIMVS.

DE SACRAMENTO ORDINIS.

PROOEMIUM.

CONGRVENTER instituto nostro quod est tradendi rationem iudicandi de peccatis tres tractatus instituemus: vnum de ipso Sacramento Ordinis quoad se: alterum quoad illius siue suscipiendi siue exercendi impedimenta peculiaria, quae irregularitatis nomine comprehenduntur: & tertium de ceteris, in quorum notitia consistit, maxima ex parte, ratio iudicandi de peccatis proprijs Clericorum; ad quorum initiationem à Christo, ipsum Ordinis sacramentum est in Ecclesia institutum.

TRACTATUS I.

De Sacramento ipso Ordine.

AVTHORES de Ordine tractantes suo more Henricus refert in tomo 1. Theolog. moralis initio libro 10. In iure autem Canonico de eo agitur dist. 23. & aliquot sequentibus: ac in nonnullis titulis Decretalium. vt in tit. De erate & qualitat. ordinandorum & in tit. De temporibus ordinationum. Considerabimus autem primo ipsum absolute, secundo materiam ipsius, tertio formam, quarto effectum, quinto ministrum, sexto suscipientes, septimo obligationes circa ipsum contingentes, octavo coagmentationem status Ecclesiastici, ex initiatione ipso sacramento Ordinis.

CAPVT I.

De Sacramento Ordinis quoad se absolute.

SVMMARIVM.

1. Nom n & definitio Sacramenti Ordinis.
2. Differentia Sacramenti Ordinis à ceteris Sacramentis nouae legis.
3. Institutio & vnitas Sacramenti Ordinis.
4. Septem ordines ex quibus Sacramentum Ordinis coagmentatur.
5. Clericatus non est Ordo; nec Episcopatus Ordo distinctus ab Ordine sacerdotali.
6. Diversus modus quoratio sacramenti inest in sacerdotali, & in alijs ordinibus: qui non impedit quom hi sint v. re sacramenta.

DE Sacramento Ordinis quoad se absolute, declaranda occurrunt nomen, natura, institutio, vnitas, & diuersitas Ordinum, ex quibus ipsum coagmentatur.

Quod igitur ad nomen attinet: sicut sacramentum Confirmationis nominatum est à suo effectu confirmandi, seu corroborandi animam per gratiam quam producit: ita istud dictum est Sacramentum Ordinis, à suo item effectu constituendi in quodam gradu, ordineque certo Ecclesiasticae dignitatis, per potestatem quae acquiritur illius susceptione, prout in cap. 4. dicitur.

Quod vero attinet ad naturam: sufficienter declaratur

definitione tradita à Soto in 4. distinct. 24. quast. 1. artic. 1. non longe ab initio: vt sit sacramentum nouae legis, quo potestas spiritalis significatur & traditur, in ordine ad sacrosanctum corpus Christi consecrandum. Pro genere dicitur, *Sacramentum nouae legis*: quia id illi commune esse cum sex reliquis sacramentis, certum est de fide ex Concilio Florent. in instruct. Armen. & ex Trident. sess. 7. can. 1. & sess. 23. in cuius cap. 3. verba haec habentur: Cum Scripturae testimonio, Apostolica traditione, & Patrum vnanimi consensu perspicuum sit, per hanc ordinationem, quae verbis & signis exterioribus perficitur, gratiam conferri: dubitare nemo debet, Ordinem esse vere & proprie vnum ex septem sanctae Ecclesiae sacramentis. De qua re aduersus nostri temporis sectarios videri potest Bellarm. tomo 2. controuerf. lib. vnico, de hoc eodem sacramento per aliquot prima capita.

Quae vero sequuntur, ostendunt differentiam illius à ceteris, consistentem in significatione, & collatione potestatis ministerij alicuius Ecclesiastici: eo spectantis vt rite ac reuerenter sacramentum corporis & sanguinis Christi celebretur. Seu potestatis quae ex diuina institutione constituuntur in Ecclesia ministri doctrinae Evangelicae, & sacramentorum: imprimis autem Eucharistiae, vt quae est sacramentorum: omnium dignissimum. De quibus ministris ait D. Paulus in prioris ad Corinth. cap. 4. Sic nos existimet homo vt ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei, & in posteriori cap. 3. Idoneos nos sinit ministros noui Testamenti: non litera, sed spiritu.]

Atque ex eadem differentia alia sequitur, qua sacramentum hoc distinguitur à quinque praecedentibus. Illa enim ad propriam suscipientis perfectionem, imprimis spectant, vt perspicui potest ex vniuersaeque effectus superioris proposito suis locis: hoc vero, institutum praecipue ad diuini verbi & sacramentorum ministerium rite ac legitime obeundum, ordinatur imprimis ad aliorum salutem: nempe (iuxta illud in prioris ad Corinth. cap. 4. In Christo Iesu per Euangelium ego vos genui) vt Deo spiritales filij quasi generentur, & alantur, conferunturque: perinde ac sacramentum matrimonij non ad propriam coniugum perfectionem institutum est proprie ac primario: sed vt filij legitime procreentur, sanctaeque educantur; qui sint tanquam seminarium quoddam fidelium, ex quibus Ecclesia coalescere possit, ac durare perpetuo. Verum non ideo ordinis & matrimonij sacramenta nihil profunt suscipientibus immo profunt maxime ex consequenti: nempe quatenus ad finem pro-

creationis,

creationis, & educationis filiorum spiritualium, aut carnalium pro Ecclesie propagatione, per illa isdem suscipientibus confertur & berrima gratia sanctificans animas ipsorum, non minus, quam per alia sacramenta.

3. Quod attinet ad institutionem sacramentum hoc institutum fuit à Christo Domino nostro in vltima Cœna, verbis illis apud D. Lucam. cap. 22. Hoc facite in meam commemorationem, vt patet ex eo, quod Ecclesia Catholica semper intellexerit & docuerit eundem Dominum per illa, Apostolos suos instituisse noui Testamenti Sacerdotes, eisdemque & ipsorum in sacerdotio successoribus præcipisse, vt corpus suum & sanguinem sub specie panis & vini offerrent: quem admodum habetur in Concil. Trident. sess. 22. i. anathemati que in eadem sess. cap. 2. subiicitur, qui contradixerit.

Quod attinet ad vnitatem: talis huic sacramento conuenit, vt nequeat iterato suscipi ab eadem persona: quod ei commune est cum Baptismo & Confirmatione: sicut & imprimere characterem indelebilem ex Concil. Florent. in instruct. Armenorum, & ex Trident. sess. 7. De sacramen. in genere cap. 9. Vnde sequitur id, quod habet idem Concil. sess. 23. cap. 4. & can. 4. rite ordinatum, non posse potestate accepti ordinis priuari: Conuenit quoque eidem sacramento illa vnitatis, per quam vere & proprie vnum est ex septem sanctæ Ecclesie sacramentis: iuxta idem Concil. Trident. sess. 7. cap. 1. De sacramen. in genere, & sess. 23. cap. 3. Et si enim plures ponantur ordinationes, ipsum tamen vnum est, quia omnes referuntur ad vnum finem proximum: dignam scilicet sacrificij Eucharistie celebrationem: perinde ac vtraque eiusdem Eucharistie species, est vnum sacramentum, quia ordinatur ad eundem finem proximum qui est significandi perfectam animæ refectionem.

De diuersis Ordinibus ex quibus hoc sacramentum coagmentatur.

4. Quod attinet ad diuersitatem Ordinum ex quibus istud sacramentum coagmentatur: communiter à Doctoribus (quorum plures tam antiquiores, quam recentiores Henriquez refert in citato lib. 10. ad initium 2. capituli) innumerantur septem. Primus est Presbyteri, 2. Diaconi, 3. Subdiaconi, 4. Acolyti, 5. Exorcistæ, 6. Lectoris, & 7. Ostiarij: hiique quatuor posteriores dicuntur minores Ordines: & tres illi priores dicuntur maiores, quos in Encic. cap. 22. num. 18. Nauarrus sacros etiam dici monet; non quod cæteri non sint sacri, sed quod ipsi maiores habeant annexum votum castitatis, ex Ecclesie statuto, per cap. Nullum & cap. Decernimus, dist. 28. Itaut ipse suscipiens consecret se Deo, emitendo tacite votum continentie: per quod fit ad matrimonium inhabilis, ex cap. vnic. De voto n. 6. & ex can. 9. Concilij Trident. sess. 24. cum aliis ibid. in marg. citatis.

5. Non desunt tamen authores (quorum meminit Henriquez ad idem cap. 2. §. 3. lit. V.) qui ad instar nouem Ordinum Angelorum distinguant nouem istiusmodi ordines: addentes supradictis primam tonsuram & Episcopatum: quia initiatum prima tonsura habet ex Ecclesie instituto, & privilegio, inter Clericos gradum quemdam: secundum quem capax est iurisdictionis Ecclesiasticæ, & beneficiorum quo laici carent. Episcopatus vero diuino iure obtinet gradum per quæ Episcopus dignitate & potestate, cæteris etiã Presbyteris, in Christi Ecclesia præeminet secundum communem Catholicorum sententiam, quam aduersus hæreticos propugnat Gregorius à Valen. com. 4. ad D. Thomam, disput. nona quest. 1. puncto 2. Sed quamuis hæc ita sint: nihilominus si proprie loquamur de Ordine prout scilicet traditur in eo potestas ad officium peculiare quod referatur ad Eucharistie celebrationem prima tonsura non est talis ordo, quia tonsuratus nullum officium habet circa altaris ministerium & seruitium: vnde potest quidem ad Ordines deputatus dici: non tamen ordinatus. Episcopatus vero non est Ordo alius à sacerdotali: quia etiam si Episcopus à Presbytero distinguatur tanquam dignitate & potestate superior: non constituit tamen nouum Ordinem; nam quantum ad Missæ sacrificium vterque exhibet idem ministerium: neque maior illa dignitas & potestas pertinet ad ipsum sacrificium: cum non faciat vt Episcopus aliquid amplius exhibeat in ministerio altaris

quam Presbyter. adeo vt utriusque idem sit Ordo, sicut est idem ministerium: perinde ac Lectoris & Cantoris, seu Psalmistæ, idem quoque Ordo est, eo quod sit idem officium utriusque: quandoquidem nihil refert vtrum canendo, vel simpliciter proferendo dicat quis ea quæ in Ecclesia dici debent. Ita ex communi sententia Authoribus in margine suo more citatis Henriquez habet in memorato lib. 2. cap. 2. §. 1. & cap. 7. §. 2.

Neque vero obstat, quod ordinatione Sacerdotis in Episcopum, cum particulari gratia conferatur noua potestas sacramentalis administrandi ex officio, tum hoc ipsum sacramentum Ordinis, tum etiam Confirmationem. Nam in Sacerdotis quoque ordinatione, ad gratiam & potestatem sacramentalem conficiendi Eucharistie sacramentum, quæ dicitur potestas super corpus Christi verum, additur alia: quæ dicitur potestas super corpus Christi mysticum, administrandi fidelibus sacramentum Pœnitentiæ (de qua re in sequentibus) nec tamen propterea duo diuersi sacerdotales Ordines dicuntur esse: nec dicitur duo sacerdotales characteres tunc imprimi: sed impressum per priorem collationem, solum magis perfici, extendique per posteriorem collationem. Quod pari ratione dici posse, cum Sacerdos ordinatur Episcopus, notat locis citatis Henrici, nempe non addi illi nouum characterem, sed potius ei iam impressum perfici, ac extendi facta concessione tertie potestatis ad eas duas, quas ante ordinationem suam habuit tanquam Sacerdos.

Porro si aliqui alij Ordines, quam septem memorati poni inueniantur, vel ad eisdem facile reuocantur, vel non dicuntur Ordines proprie, sed generaliter: eo scilicet modo quo Ordines dicuntur illorum, qui quomodocumque dedicantur diuinis obsequiis, etiam si ad altaris sacrificium non destinentur, vt Monachi, virgines & viduæ Deo dicantur, & laborantes in sepellendis defunctis quos Ordines à sanctis Patribus dici notat Bellarminus in tomo 1. controuers. libro primo De Clericis cap. 11.

6. Aduerte autem ex supplem. 3. partis D. Thomæ quest. 35. art. 5. in ordine Sacerdotis contineri omnes inferiores Ordines eminenter: sicut in anima rationali continentur gradus vegetatiuus & sensitiuus: totamque huius Sacramenti plenitudinem (quæ admodum additur in sequenti quest. 37. art. 1. ad 2.) esse in vno Sacerdotali Ordine, in cæteris autem esse secundum quosdam participacionem, seu in Ordine ad ipsum sacerdotalem, cui subseruiunt. Id quod declaratur exemplo eorum qui adiuncti sunt Moyli, de quibus Numerorum 11. Auferam de spiritu tuo & tradam eis, vt sustentent tecum onus populi. Id tamen non impedit (per tradita à Bellarmino in tomo 2. controuers. libro de Ordine cap. 6. 7. & 8. & à Greg. à Valen. disput. nona quest. 1. puncto 4.) quin ipsi inferiores Ordines possint tanquam vere sacramenta, conferre gratiam & spiritalem potestatem, characterem indelebilem in anima impresso, pro conditione huius Sacramenti (cuius proinde rationem participant) vt argumento est quod iterari non possint. Ideo enim si illis initiatus ad laicalem statum deficiat, & mutata postea voluntate velit ad maiores Ordines promoueri, non conferuntur ei denuo minores ipsi Ordines.

CAPVT II.

De materia sacramenti Ordinis.

SVMMARIVM.

7. Singulorum Ordinum materia propria.
8. Contactus moralis eiusdem in materia, potest ad Ordinis sacramentum sufficere.
9. Quando & qualiter fieri debeat contactus ad hoc sacramentum necessarius.
10. De dubio, An impositio manuum Episcopi sit de essentia sacramenti Ordinis.

DE hac materia sic habet Concil. Florentinum loco citato Sextum sacramentum est Ordinis: cuius materia est illud, per cuius traditionem confertur Ordo: sicut Presbyteratus traditur per calicem cum vino, & patenz cum pane

correçtio